

תפ"ח 30942/09/12 - מדינת ישראל נגד פלוני, אלמונית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 30942-09-12 מדינת ישראל נ' פלוני
(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת שרה דותן - אב"ד
כב' השופטת צילה צפת
כב' השופט אבי זמיר
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דפנה יבין

נגד
הנאשמים

1. פלוני (עציר) ע"י ב"כ אורי קינן
2. אלמונית ע"י ב"כ משה מורגנשטרן

גזר דין

כב' השופטת צילה צפת:

1. **הדין התקיים ב"דלתיים סגורות".** אנו מתירים את פרסום גזר הדין למעט שמות המתלוננות, הנאשמים וכל פרט העלול להביא לזיהויים.

2. הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו להם בכתב אישום חמור ביותר, המגולל מסכת של עבירות מין קשות שביצע הנאשם בשלוש מבנותיו. הנאשמת, אם הבנות ורעיית הנאשם הורשעה בסיוע למעשי הנאשם.

3. הנאשם הורשע בחמישה אישומים על פיהם, החל משנת 1988, ביצע תקיפות מיניות, מעשים מגונים, מעשי אינוס וסדום, וניסיונות לבצע כל אלה, לאורך תקופה של למעלה משני עשורים ובמאות הזדמנויות בשלוש מבנותיו עת היו קטינות (נכון למועד ביצוע המעשים): מ' (ילידת 1977), ב' (ילידת 1985) ו-ר' (ילידת 1993).

4. הכרעת הדין מתארת בפרוטרוט את נסיבות ביצוע העבירות ואופן התרחשותן. בתמציתית יתואר, כי הנאשם ביצע עבירות מין במ', החל מהיותה בגיל 11 ועד לנישואיה, עת מלאו לה 19 שנים. המעשים נעשו במאות הזדמנויות ובמקומות שונים, בעיקר בבית, אך גם במקום עבודתו, ובכלל זה, נהג הנאשם, חרף ניסיונות התנגדות בחלק מן המקרים, ובניגוד לרצונה, להפשיט אותה או לדרוש ממנה להתפשט; ללטף את גופה; לנשק אותה על פיה ולהחדיר את לשונו לפיה תוך הפעלת כוח; להכניס את אצבעותיו מתחת לתחתוניה תוך החדרתן לאיבר מינה, באמצעות שימוש בכוח או איום בשימוש בו, ולעיתים תוך שהוא כופה עליה להתבונן במראה ולהתנועע בעת מעשה; לחכך את רגליו באיבר מינה (מעל לבגדיה) בעת שהייתה מעסה את רגליו; ללקק את איבר מינה תוך החדרת לשונו לנרתיק איבר מינה. הנאשם ניסה, פעמים רבות, להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה או לפיה של מ' אך נכשל בשל התנגדותה, אולם הצליח להחדיר חלק מאיבר מינו לפי הטבעת שלה. באירוע זה ביצע במ' מעשה מגונה, עת שאון עד שבא על סיפוקו, תוך שהוא מושך בידה

עמוד 1

ומנסה לגרום לה לאחוז באיבר מינו.

5. הנאשם ניסה לבצע מעשה מגונה בב' בהיותה כבת 11 ובשעה שעיסתה את רגליו, תוך שהושיב אותה על רגליו והרים את שמלתה, ואולם לא ביצע את זממו הואיל ונמלטה. הנאשם, ביצע סמוך לכך, בשתי הזדמנויות, מעשים מגונים בב' בכך שנכנס לחדר בו ישנה וחיך את גופו בגופה המכוסה בשמיכה.
6. הנאשם ביצע בר' שורה ארוכה של מעשים מגונים החל מעת מלאו לה 6 וחצי שנים ועד ליום בו מלאו לה 18 שנים ומספר חודשים. המעשים בוצעו לעיתים אף בנוכחות אחיה, ובכלל זה, נהג הנאשם, חרף התנגדותה ובניגוד לרצונה, להכניס את ידו מתחת לתחתוניה ולגעת באיבר מינה; ללטף את גופה בחזה ובבטנה; להתחכך בישבנה עם איבר מינו בעודה לבושה; לחכך את רגליו או להכניס את אצבעות רגליו לאיבר מינה בעת שהייתה מעסה אותם; לאונן לידה בעודו חושף את איבר מינו או תחת שמיכה.
7. נוסף על הרשעתו של הנאשם בעבירות המין כמפורט לעיל, הורשע הנאשם גם בעבירת ההדחה בחקירה, עת ניסה, כאשר נחקר בתחנת המשטרה ולאחר ביצוע עימות עם המתלוננות, להדיח אותן לחזור מתלונותיהן, או לחלופין ליתן גרסה מצומצמת יותר למה שאירע (ביקש כי "יורידו את עניין החדרת האצבעות") ובכך, ניסה להדיח אותן למסור הודעות שקר.
8. הנאשמת הורשעה בסיוע למעשיו של הנאשם כמפורט באישומים 2 עד 5 לכתב האישום. נקבע, כי החל משנת 1989 בסמוך לתחילת מעשי הנאשם, ידעה הנאשמת אודותם ובמחדלה לא מנעה אותם ובכך סייעה לו בביצוע העבירות. הנאשמת נהגה באלימות פיסית ומילולית קשה כלפי ילדיה ובנוגע לעבירות המין שביצע הנאשם במתלוננות, הנאשמת לא נחלצה לעזרתן על אף שסיפרו לה את שאירע וביקשו את עזרתה, טענה כי "גילוי עריות" קורה בכל בית שני ושכנעה אותן שלא לפנות לסיוע המשטרה או רשויות הרווחה בטענה, כי הן "הורסות משפחות" ובכך סיכלה את האפשרות להתלונן על המעשים.

תסקיר נפגעות העבירה

9. התסקיר חסוי מפני הנאשמים ולהלן עיקריו:
עורכת התסקיר התרשמה, כי תמונת הנזק אצל שלוש הנפגעות ברורה וקשה. צוין, כי לידתן והתפתחותן לתוך מציאות משפחתית פתולוגית של שליטה, ניצול והתעללות על ידי שני ההורים הפוגעים, באותן שיטות ובאותו מרחב מחיה ולאורך זמן, הטביעו חותמן על עיצוב אישיותן ועל חייהן. להתרשמותה, חוויות הפגיעות נמצאת אצל שלושתן במודעות ללא הרף והן מוצפות בתכנים קשים וכואבים. פגיעות אלו, שללו, בין היתר, את היכולת לתת אמון הן באביהן והן באמן ולראות בהם דמויות מגינות ומיטיבות, כך שנפגע יחס האמון הבסיסי שלהן בעולם המבוגרים הנחוץ לצורך התפתחות נפשית תקינה, כמו גם נמנעה מהן חוויה של התפתחות מינית תקינה.
10. זאת ועוד, החוויה הבסיסית בה גדלו, כאשר המשפחה לא הצליחה להוות עבורן מסגרת השתייכות מכילה, בטוחה וחיונית, והאב בסיוע האם, שלט וחדר למרחב חייהן, גרמה להפנמה, אצל כל אחת מן הנפגעות, של דמויות הוריות מנצלות ופוגעניות, וחיים בחוויה פסיכולוגית של שבי ללא מנגנונים טבעיים ובשלים להתמודדות. במציאות זו, פיתחו הנפגעות, דפוסי התמודדות של כניעה, הפנמת הצורך להתאים את עצמן לפוגע ולהיענות לרצונותיו, לצד ניתוק ופיצול רגשי, כל אלו אפשרו להן, לכאורה, לעמוד במשימות החיים, אולם מתחת לפני השטח עד היום, לכודות הנפגעות בעולם פנימי של אשמה, בושה, חוסר ביטחון, חרדה ואימה.
11. לאמור התווספה, הפגיעה הנובעת מהצורך בשמירת ה"סוד" בתוך המשפחה, אשר היוותה מרכיב

משמעותי בחוויית המלכוד בו היו נתונות המתלוננות ובהחמרת הנזקים, בעיקר בכל הקשור בבניה ובהתפתחות של יחסי אמון.

12. עורכת התסקיר התרשמה כי שלוש האחיות סובלות מסימפטומים פוסט טראומטיים ונזקים קשים, שהפכו למרכזיים בחייהן ומשפיעים באופן חמור וקשה בתחום הרגשי, האיש, התפקודי, המשפחתי ובמישור מערכות היחסים הבינאישיות. עוד צוין, כי אל מול תמונת הנזק הקשה, הן מנהלות חיים אשר כלפי חוץ נראים כתיקנים ומתפקדים, אולם, הן מתנהלות בתוך איזון שביר ועדין במיוחד, מצב שעלול להוביל בכל שינוי או משבר בחייהן, קטן כגדול, לפגיעה בכל מערך חייהן וניפוז של כל מה שהשיגו עד כה.

13. עוד צוין, כי תהליך התפתחותן עוות והוא הבסיס לבניית העצמי והזהות הפגועה שלהן כנפגעות גילוי עריות. כן, תואר, כי שלוש הנפגעות מתמודדות עם תחושת בדידות על אף הקשר והתמיכה שלהן אחת ברעותה. עורכת התסקיר סבורה, כי מדובר בנזקים קשים ועמוקים, אשר חלקם בלתי הפיכים וילוו אותן במהלך כל חייהן.

14. התסקיר מפרט את הפגיעות הפרטניות בכל אחת מהמתלוננות שלא יפורטו על מנת להגן ולשמור על פרטיותן.

עדות אופי מטעמו של הנאשם

15. הבן א' העיד, כי הנאשם עשה הרבה בחייו, עבד ללא הרף ודאג לפרנסתם של בני משפחתו. הבן ביקש להתחשב בכך.

טיעוני המאשימה לעונש:

16. המאשימה עמדה על חומרתו היתרה של התיק דנא, אשר עניינו במסכת של עבירות מין מזעזעות שביצע הנאשם בבנותיו, בעשרות ומאות מקרים במשך שנים, כשהנאשמת מסייעת בידו בעיקר במחדל.

17. המאשימה תיארה, את הנאשמים כיחידה הורית, שגזלה מהמתלוננות, ביחד ולחוד, את הנחמה היחידה לילד מוכה העובר התעללות מידי אחד ההורים - נחמתו אצל ההורה אחר. נוסף על כך, ציינה כי המעשים הקשים פגעו בכל המשפחה, כאשר בסופו של דבר, נגרם אובדן של המערכת המשפחתית לא רק עבור המתלוננות אלא גם לשאר ילדי המשפחה.

18. ב"כ המאשימה הפנתה לשיקולי החומרא בעניינו:

התכנון שקדם למעשים - הנאשם טווה את רשתו סביב המתלוננות באופן הדרגתי ותכנן את מעשיו: ייחד חדר למ' וריהט אותו, בדק את השטח לפני שהגיע, חיכה להיות עם המתלוננות לבד, ניצל את "המנהג המשפחתי" של העיסוי, לצורכי סיפוק מיני; ניצל לרעה את כוחו ומעמדו בהיותו אב המשפחה הנערץ והנאהב, תוך ניצול הקרבה והמגע המשפחתי שהפכם לתקיפה מינית; הנאשמת ניצלה אף היא את כוחה אל מול המתלוננות, את אפקט השליטה שהייתה לה בהן, כדי לדכא את רוחן וכדי למנוע מהן עזרה חיצונית; ניצול היחסים התבטא גם בכך שהבית הפך לכלא עבור המתלוננות ולא היווה להן מקום בטוח;

משך ותדירות המעשים - בוצעו בתדירות גבוהה, למעלה משני עשורים ועד כשנה וחצי שנה עובר להגשת כתב האישום;

האכזריות במעשים - הנאשם פעל ללא צורך באלימות, "גייס" את המתלוננות למעשיו, בדברי חלקלקות "אבהיים", שכנע אותן כי המגע הוא לגיטימי, ובהמשך שטף את מוחן וגרם להן לתהות אם הן עצמן מעוניינות

במגע ואף יזמו אותו. הנאשמת חיזקה תהיות אלו, כאשר האשימה את המתלוננות בפיתוי אביהן. אכזריותו הרבה של הנאשם התבטאה אף ביתר שאת כאשר הכריח את מ' להתבונן במראה בזמן שהוא מבצע בה את המעשים הנפשעים.

19. אשר לנזק שנגרם למתלוננות, ציינה ב"כ המאשימה, כי מדובר בפגיעה קשה עד בלתי הפיכה, ובעניין זה, הפנתה לאמור בתסקיר. עוד ציינה, כי המשפחה משתייכת לעדה החרדית ובעובדה זו יש כדי להקשות על המתלוננות ובייחוד על ר' שטרם נישאה ונותרה, למעשה, ללא בית, מאז חשיפת הפרשה.

20. לפיכך, ובהתאם לאסופת הפסיקה שהוצגה על ידה, סבורה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם הוא כדלקמן: 25-35 שנות מאסר בגין העבירות שבוצעו במ' כמפורט באישומים 1-3 שיש לזהותם כ"אירוע" אחד, שכן מדובר במסכת עבריינית מתמשכת; 4-8 שנות מאסר בגין העבירות שבוצעו בב' כמפורט באישום 4; 10-15 שנות מאסר בגין העבירות שבוצעו בר' כמפורט באישום 5; 18 - 6 חודשי מאסר בגין עבירת הדחה בחקירה כמפורט באישום השישי.

21. באשר לעבירת הסיוע בה הורשעה הנאשמת, ציינה המאשימה, כי הענישה בגין עבירת הסיוע היא מחצית מעונשו של העבריין העיקרי, וכי בבניית המתחם יש לתת את הדעת לסוגיית עונשי המינימום הקבועים בחוק שנכנס לתוקפו במועד ביצוע העבירות ב' בלבד. כשיקולים לקולא, נלקחה בחשבון העובדה כי הסיוע נעשה ברובו במחדל וכי מדובר בהכרעת דין תקדימית, ומכאן שלא קיימת ענישה נהוגת. לפיכך, הציעה ב"כ המאשימה, מתחמי ענישה שאורכם כרבע ממתחם הענישה שהוצע בעניינו של הנאשם: לגבי מ', 6-8 שנים; לגבי ב', 15 - 24 חודשים; לגבי ר' 2 - 4 שנים.

22. באשר לגזירת העונש על הנאשמים בגדרי המתחם, סבורה המאשימה, כי יש להשית עליהם עונש ברף העליון של המתחמים ובמצטבר האחד לשני. לחלופין, במקרה של חפיפה, התבקש כי זו תהא מזערית. בהקשר זה, ציינה המאשימה, את העובדה כי הנאשמים לא לקחו אחריות על ביצוע העבירות ואין חלוף הזמן עומד לזכות הנאשמים היות והמעשה האחרון בגינו הורשע הנאשם אירע כשנה וחצי לפני מעצרו. כך גם אין במצבו הרפואי של הנאשם כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהומצאו לתיק ביהמ"ש, בכדי להביא להקלה משמעותית בעונשו, נוכח המעשים שביצע, וכן מאחר שהנאשם יזכה לטיפול המתאים בזמן מאסרו.

23. לבסוף, נתבקש פיצוי מקסימאלי עבור מ' ור' על סך 258,000 ₪. באשר לב', ובשל ההבדל בחומרת העבירות, התבקש להותיר את גובה הפיצוי לשיקול דעת ביהמ"ש. תוך שצוין הנזק המשמעותי לב', כפי שעולה מן התסקיר בעניינה.

טיעוני ההגנה לעונש:

24. ב"כ הנאשם הדגיש את השיקולים לקולא בעניינו: לדידו, אין לזקוף לחובתו של הנאשם את ניהול התיק, הואיל וזכותו המלאה לכפור באישומים ולהתנהל בהתאם; מדובר באדם שאיננו צעיר ואיננו בריא (מן המסמכים הבריאותיים שהוגשו בעניינו, עולה כי סובל מתחלואים שונים, לרבות חשד לגידול בריאות); פגיעת העונש בנאשם תהא קשה לאור גילו ומצב בריאותו, וכן נוכח העובדה כי לא יוכל לצאת לחופשות מן הכלא, בשל סמיכות מקום מגוריו למתלוננות והעובדה כי איננו לוקח אחריות על ביצוע כל העבירות; העונש שיוטל על הנאשם יפגע באופן משמעותי ביתר בני המשפחה (מלבד המתלוננות), ביניהם בנו הצעיר והרווק, אשר העיד לטובתו, שיוותר ללא מסגרת משפחתית תומכת וללא אב טוב ומפרנס; צוין, כי התנהלות הנאשם כללה גם היבטים חיוביים שבאו לידי ביטוי בתרומתו לחברה; חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות הינו משמעותי; הנאשם נשפט על מספר רב של אישומים שלא ניתן היה להתייחס אליהם באופן פרטני על רצף

הזמן, עובדה שהקשתה על הגנת האשם ויש להתחשב בכך בעת גזירת הדין. כן צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

25. אשר לנזק שנגרם למתלוננות, ציין ב"כ הנאשם, כי מדובר בנשים אשר הצליחו להתגבר, לחיות חיים תקינים, לתפקד, להינשא ולהקים משפחות. בהקשר זה, צוין, כי נודע שר' התארכה לאחרונה. על כן, הוא חולק על עמדת המאשימה אשר תיארה את מצבן כעל סף קריסה.

26. ב"כ הנאשם סבור, כי השיקולים לקולא מטים את הכף לעבר עונש מופחת בהרבה מזה שעתרה לו המאשימה, וביקש לחפוף את העונשים שיוטלו עליו. ב"כ הנאשם, צירף פסיקה, המלמדת לטעמו על רף הענישה, אולם בחר שלא להציג מתחם ענישה.

27. ב"כ הנאשמת, עמד בטיעונו, בהרחבה, על ההרשעה התקדימית של אם בסיוע לעבירות מין שביצע האב בבנותיהם. עובדה זו מצדיקה לטעמו התחשבות בעת גזירת עונשה של הנאשמת, שהרי "אין עונשין אלא אם כן מזהירין". בהקשר זה, נטען ביתר פירוט, כי הסיוע של הנאשמת בא לידי ביטוי במחדל אחד בכך שמנעה מן המתלוננות להגיש תלונה, ואולם, על פי סעיף 186 לחסד"פ לא ניתן להעניש אדם יותר מפעם אחת בגין אותו מעשה.

28. ב"כ הנאשמת פרט את נסיבותיה של הנאשמת כנימוק להפחתת עונשה: הנאשמת, אישה חולה סובלת מאסתמה חמורה; העונש שיוטל על הנאשם יפגע באופן משמעותי ביתר בני המשפחה (מלבד המתלוננות); הנאשמת היא היחידה המצויה בקשר עם בנה הסובל מנכות בדרגה של 100%; בני המשפחה, מתוכם שני בנים רווקים המתגוררים אצל משפחת אומנה, זקוקים לאימם ולבית לחזור אליו; הנאשמת בעצמה עברה פגיעה מינית בעברה וגדלה באווירה אלימה בביתה. בעניין זה צוין, כי הנאשמת עברה שינוי ניכר, במהלך השנים, ביחס לאלימות שנקטה כלפי משפחתה; הנאשמת עובדת בעבודה פיזית וקשה שאינה מתאימה לגילה ולמצבה הבריאותי על מנת לכלכל את עצמה.

29. נוכח כל האמור, ביקש ב"כ הנאשמת כי העונש אשר יוטל עליה יהיה מופחת במידה ניכרת מזה שעתרה לו המאשימה וכי יש לחפוף בין עונשי המאסר.

דברי הנאשמים

30. בדבריו לבימ"ש, טען הנאשם, כי לא ביצע את המעשים בהם הורשע וכי מדובר ב"תפירת תיק". הנאשמת בחרה שלא לומר דבר.

גזירת הדין:

31. הנאשמים הורשעו לאחר כניסתו של תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") לתוקף, ועל כן חלים עליהם עקרונותיו.

32. סעיף 40 א לחוק, שם לו למטרה "לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה". התיקון מעניק בכורה לעיקרון ההלימה - היינו - גמול, שמשמעו - העונש שיש להשית על עבריו, נגזר ממידת אשמו וחומרת מעשיו.

33. בהתאם לתיקון ולמתווה שנקבע בע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (5.8.13), יש להחיל מבחן תלת שלבי: בשלב הראשון המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות,

להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. כאשר מדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע אם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. במידה ועסקין בעבירות שונות שבוצעו באירועים שונים, יש לקבוע את העונש ההולם לכל עבירה בנפרד. בשלב השני, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות ביצועה. מתחם הענישה יקבע בהתאם לערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו; מדיניות ענישה נהוגה; בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 ט. בשלב זה אין להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם. בשלב השלישי יש לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך אותו מתחם שנקבע בשלב קודם תוך התייחסות לנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט בסעיף 40 יא.

34. בעיקרון יש לקבוע את העונש בתוך מתחם הענישה, אולם בית המשפט רשאי לחרוג ממנו היה ומצא חריג לקולא, למשל נמצא כי הנאשם השתקם, או חריג לחומרה, אם מצא שיש חשש ממשי שהנאשם יחזור על העבירה ויש להרחיקו לשם הגנה על שלום הציבור. כן רשאי ביהמ"ש להתחשב בשיקולים של הרתעת היחיד והרתעת הרבים, אולם אלו יובאו בחשבון בתוך מתחם הענישה.

ריבוי עבירות

35. כאמור, כנקודת מוצא, לצורך גזירת הדין, יש להגדיר תחילה, האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים, שכן הנאשמים הורשעו בעבירות שונות ביחס למספר קורבנות. הנאשם, הורשע, כאמור, בריבוי עבירות מין במשפחה, לרבות עבירות של אינוס, מעשה סדום ומעשים מגונים, בשלוש מבנותיו, הנאשמת הורשעה בסיוע לנאשם בעבירות אלו. נוסף על כך, הורשע הנאשם בעבירת ההדחה בחקירה.

36. בנסיבות המפורטות, נראה, כי יש לראות בעבירות שבוצעו לגבי כל אחת מן המתלוננות כ"אירוע" המורכב מסדרה של מעשים. נקבע, לא אחת, כי כאשר מובאים בפני בית המשפט מספר מעשי עבירה, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, אף אם יש בהם קווי אפיון דומים - מדובר ב"מספר אירועים" שיש לקבוע להם מתחמי עונש הולמים נפרדים (ראו, ע"פ 8798/12 **נבון נ' מדינת ישראל** (30.7.13), 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.14)).

37. מכאן, שיש לקבוע מתחם ענישה הולם המתייחס לכל אחת מהמתלוננות, ומתחם נוסף, ביחס לעבירת ההדחה בחקירה. דין זה יחול גם על קביעת מתחם ענישה ביחס לעבירות שבוצעו ב'מ' המפורטים בשלושה אישומים בכתב האישום, שכן קיים "קשר הדוק" בין האישומים והעבירות, הן התבצעו באופן שיטתי שחזר על עצמו פעמים רבות ובנסיבות דומות, על כן יש לראות בהן חלק מ"אירוע אחד" (ראו, ע"פ 5834/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.11.14)).

38. העבירות כלפי כל אחת מהמתלוננות בעיקר ביחס ל'מ' ו'ר', מורכבים, מסדרה של מעשים ולעובדה זו, תהא חשיבות בגזירת דינם של הנאשמים. לעניין זה נקבע בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14), כי העונש המקסימלי שניתן להטיל בגין אירוע המורכב ממספר מעשים, הוא העונש המתקבל מצבירת עונשי המקסימום בגין כל אחד מ"המעשים" הכלולים באירוע.

מתחם העונש ההולם

39. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירות מין בקטינים הינו פגיעה בביטחונם, שלמות גופם, כבודם ונפשם. כן, נפגעים ערכי מוסר בסיסיים ואוניברסאליים. זכות האדם לאוטונומיה על גופו ונפשו הינה ערך מוגן ראשון במעלה, ויש להגן עליה אף ביתר שאת, עת אנו דנים בעניינם של קטינים חסרי ישע.

40. חמור אף יותר בעניינו, עת הורשע אב ב"גילוי עריות" בשלוש מבנותיו, אשר שמו בו מבטחן ונתנו בו אמונן, בעיקר על רקע התעללותה הפיסית של הנאשמת בהן, וכשעבירות המין מתמשכות על תקופה בת שני עשורים, הרי שמידת הפגיעה בערכים החברתיים שנמנו היא רבה ועוצמתית.

41. עבירת גילוי עריות הינה אחת העבירות הקשות והשפלות ביותר. בית המשפט העליון עמד על כך שעבירות מסוג זה מחייבות השתתפות ענישה מחמירה, שתבטא שיקולי גמול, הרתעה ואת סלידת החברה ממעשים מעין אלו, על הכיעור הרב שבהם.

וכך נפסק בע"פ 1769/93, 1687/93 פלונים נ' מדינת ישראל (4.10.94).

"בין אם הדבר נובע מדחפים פתולוגיים ובין אם נובע הוא מתוך נורמות וערכים מעוותים, יש להעניש עושי מעשים אלה בכל חומרת הדין. מקומם של מעשים כאלה לא יכירם בחברה מתקנת המושתתת על ערכים של כבוד האדם וחירותו ועל דאגה וחרדה לרווחתם של קטינים הגדלים בתוכה, הזכאים לילדות תקינה ללא פגיעות גופניות ונפשיות מאף אדם, ובודאי לא מבני משפחה קרובים המופקדים על חינוכם, גידולם ורווחתם. הנפש הטובה סולדת מהמעשים שעשה האב בביתו הקטנה שלא עמדו לו למכשול, לא תפקידו כאב, לא מעמדו כראש המשפחה ולא היותו אדם דתי שערכיו אמורים להרתיע אותו הרתעת יתר מהתנהגות כזו. אין ספק שעל האב להעניש על מעשיו בצורה הולמת ומחמירה. בית משפט זה הביע לא אחת את עמדתו כלפי מקרים מסוג זה, אותם יש לעקור מן השורש, ופסק לא אחת עונשים חמורים לעבריינים אלה".

בע"פ 6086/09 פלונים נ' מדינת ישראל (8.6.10) נאמר בהקשר זה :

"חומרתן הרבה של עבירות מין בתוך המשפחה נובעת בין היתר מכך שקטנים חשופים בתוך ביתם לפגיעה ללא יכולת להתגונן ולהימלט מפניה, כאשר המבוגר הפוגע, משתמש באמונם, בכוחו ובסמכותו כלפיהם על מנת לספק את רצונותיו המיניים. לפיכך עלינו להעביר מסר חד וברור כי המנצל את חולשתם ופגיעותם של קטנים יענש על כך בחומרה רבה".

42. נסיבותיו של תיק זה מצויות ברף חומרה גבוה מאוד. כתב האישום חושף זוועה מתמשכת, אשר התרחשה בד' אמות ביתם של הנאשמים והמתלוננות, עת הנאשמת נוהגת באלימות פיסית ומילולית קשה כנגד ילדיהם והנאשם מבצע באופן שיטתי ובלתי פוסק שורה ארוכה של עבירות מין בשלוש מבנותיהם, מעשים שנמשכו על פני שני עשורים, בתדירות גבוהה ובידיעתה של הנאשמת שנמנעה מלסייע להן, מנעה מהן להגיש תלונה ולעיתים, תוך הטלת האשם עליהן. במעשיהם חסרי הרחמים המעוררים שאט נפש, עשקו הנאשמים את ילדותן של המתלוננות וגזרו עליהן חיים מיוסרים אך כדי לתת דרור לדחפיו ויצריו המעוותים של הנאשם.

43. כשיקול לחומרא יש להתחשב בתכנון המוקדם של העבירה הנלמד מפרק הזמן הממושך שבו בוצעו העבירות, ומאופן התנהלותו של הנאשם אשר העתיק את שיטת המעשים מבת אחת לשנייה, תוך שביצעם פעם אחר פעם במעין "ריטואל חוזר". יתרה מכך, במהלך השנים, הנאשם הגביר תעוזתו עד כי ביצע בר' מעשים מיניים אף בנוכחות בני משפחה, ללמדך עד כמה היה חסר מעצורים בסיפוק יצריו ועד כמה התעלמות הנאשמת מן המעשים, אפשרה לו לפעול בדרך זו. התנהלות זו, מעידה כי מעשי הנאשם היו מודעים ומתוכננים.

44. זאת ועוד, מספר העבירות שביצע הנאשם הוא עצום (זאת ביחס למ' ור'). כאמור, במשך תקופה של כשני עשורים (!) ביצע הנאשם מאות עבירות, לעיתים תכופות ובתדירות גבוהה. כתב האישום אוזח ב- 5 אישומים

שכל אחד מהם מגולל סדרה של עבירות מין רבות מאוד. משמע, שגרת החיים בבית כללה את מעשיו השפלים של הנאשם שנעשו כדרך קבע, כל בת בתורה החל מגיל צעיר ביותר, תוך שהנאשמת מסייעת לו בהתנהגותה ובמחדליה השונים. בהקשר זה, יש לתת את הדעת לכך שכל בנותיו של הנאשם הפכו לקורבנותיו, למעט ל' אשר ניצלה מן התופת הואיל ונתפסה על ידי הנאשמים כ"מרדנית".

45. היותו של הנאשם אביהן של המתלוננות מוסיפה חומרה נוספת למעשיו. הנאשם ניצל את כוחו ומעמדו עת השתמש בקרבתן של המתלוננות אליו, כאבי המשפחה והדמות ההורית הנאהבת ונערצת על ידי ילדיו, בעיקר על רקע אלימותה הפיסית של הנאשמת כלפי ילדיהם, הנאשם ניצל זאת והפך אותן ל"כלי שרת" לסיפוק צרכיו ותאוותו המינית. הנאשם הצדיק חלק ממעשיו בחשיבה מעוותת ופסולה, כפי שעלה מעדותו בבימ"ש.

46. הערמומיות והציניות של הנאשם באה לידי ביטוי בכך שביצע את העבירות לעיתים תוך כדי "משחק" ואף ניסה ל"שכנע" את בנותיו כי הן נהנות מן המגע וחפצות בו (זאת ביחס למ' ור'). הנאשם אף הפגין אכזריות יתרה, באותם הפעמים עת כפה על מ' להביט במראה, תוך שהוא מבצע בה את מעשיו הנתעבים.

47. אם לא די בכך, הנאשמת מצידה, ניצלה את מעמדה אל מול המתלוננות כאשר יצרה בבית אווירת טרור ופחד, בין היתר, על ידי האלימות הפיסית והמילולית בה נקטה ובכך דיכאה ושברה את רוחן. נוסף על כך, הנאשמת ניצלה את מרותה ואת השליטה שהייתה לה במתלוננות למנוע מהן לבקש עזרה חיצונית או להגיש תלונה, תוך שלעיתים ביטלה את שסיפרו לה ולא עשתה דבר, ואף תלתה את האשם בהן.

48. נדמה כי אין די מילים לתאר את משמעות פגיעות שכאלו בילדות קטנות, על ידי אביהן, ואין די מילים להביע את הסלידה ממעשיו. הנאשם חילל את גופן, רמס את נפשן וכבודן והנזק שגרם להן ילווה אותן כל ימי חייהן ואין לו מרפא ומזור. הנאשמת מבחינתה תרמה לשמירה הסוד ובכך הסבה אף היא נזק שאינו מבוטל, הכרוך בקשר ישיר למעשי הנאשם. שני הנאשמים הפכו לגיהנום את ביתן של המתלוננות, בית ההורים שאמור להיות מבצר.

49. ייתכן, והמתלוננות מתפקדות כיום, כלפי חוץ, באופן שנחשב תקין, ואולם מן התסקיר עולה אשר מתחולל בנפשן, השבירות, הקושי, הנזקים הקשים שחרטו פגיעות אלו והטביעו את חותמם על כל אחת מן המתלוננות שסובלות מנזקים נפשיים, אשר מלווים וילוו אותן כל מהלך חייהן.

50. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, המגמה העולה מתוך הפסיקה בעבירות מין במשפחה הנה, כאמור, מגמה מחמירה המטילה עונשים כבדים. לעניין זה נאמר:

"חומרתן היתרה של עבירות המין, בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו כנגד קטינים בתוך המשפחה, הודגשה שוב ושוב בפסיקתו של בית משפט זה, כמו גם חובתו של בית המשפט להשיב על עבירות אלו בענישה משמעותית, כגמול על מעשיו של העבריין וכביטוי לסלידתה של החברה ממעשים אלו".

(ע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.13)).

51. בפסק דין שניתן אך לאחרונה, ע"פ 5834/13 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.14) עמד בית המשפט העליון, על ההחמרה הדרושה בענישה בגין עבירות מין, לא כל שכן בעבירות מין שנעברו במשפחה ולאורך שנים, והחמיר את עונשו של נאשם אשר ביצע עבירות מין רבות באשתו ובבתו הקטינה מ-12 ל-15 שנים, תוך שציין כי לא נמצא טעם של ממש להקל בעונשו של הנאשם ואף לא להעמיד את עונשו על הרף הנמוך

של מתחם הענישה, והגם שאין זה דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין כאשר היא מקבלת ערעור שהוגש על קולת העונש.

במקרה זה, הורשע הנאשם בריבוי מעשי סדום כלפי אשתו, תוך שימוש באלימות, וכן הורשע בריבוי מעשים מינים שביצע בבנותיו הקטנות, לרבות החדרת אצבעות לאיבר המין ולפי הטבעת וניסיון להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ולפיה של אחת מהן, וכן נגיעות בעלות אופי מיני בביתו הצעירה. נוסף על עבירות אלו הורשע גם בעבירה של הדחה בחקירה.

בית המשפט החמיר את עונשו של הנאשם בשים לב לחומרת העבירות, לתדירותן, לאלימות שנלוותה לביצוען, ולחוסר הישע אליו קלע המערער את הקורבנות.

52. במקרה אחר, ע"פ 8039/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.6.14), אישר בית המשפט העליון עונש בן 25 שנות מאסר, לנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, באונס שתיים מבנותיו משך שנים ובביצוע ריבוי של מעשים מגונים בביתו השלישית. בית המשפט הדגיש כי נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המערער, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן, העונש שהוטל על המערער, אף שאינו קל, אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת לגבי העבירות בהן הורשע.

העבירות בתיק זה ממוקמות במדרג הגבוה של עבירות המין ונסיבותיו אף חמורות מנסיבות המקרה שבפנינו, שכן הנאשם שם, נהג לאנוס שתיים מבנותיו, על ידי החדרת איבר מינו לאיבר מין ולהגיע לסיפוק מיני מחוץ לאיבר מין בתדירות גבוהה (אשר הגיעה לעיתים אפילו לאחת לשבוע) תוך שהוא מאיים על אחת מהן ותוקף אותה באלימות.

53. בענייננו יש לקבוע מתחם עונש שונה לגבי כל אחת מהמתלוננות, כאשר ברי, כי העבירות החמורות ביותר בוצעו כלפי מ' והן כוללות ריבוי עבירות של אונס, מעשי סדום, ניסיון אונס, ניסיון למעשה סדום, תקיפה מינית ומעשה מגונה בבת משפחה, שנמשכו 8 שנים, החל מהיותה בגיל 11 ועד לנישואיה בגיל 19. השני במדרג החומרה, הן העבירות שבוצעו כלפי ר' שכוללות ריבוי עבירות של מעשים מגונים בבת משפחה שנמשכו 11.5 שנים, החל מהיותה בת 6.5 ועד גיל 18. השלישי במדרג החומרה הן העבירות שבוצעו כלפי ב', עבירות ספורות של מעשים מגונים וניסיון למעשים מגונים בבת משפחה בהיותה כבת 11.

54. ב"כ המאשימה הציגה פסיקה המשקפת את המגמה המחמירה, שבחלק מן המקרים נכללו אף נסיבות חמורות יותר של עבירות מין שהתבצעו בקורבנות ובחלקם אף נלוו לעבירות המין תוקפנות מילולית ופיזית (ראו למשל: ע"פ 7591/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.4.14), תפ"ח 1090/04 (ת"א) **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.5.04), תפ"ח 667/09 (י-ם) **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.3.12)).

55. מנגד, הפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ הנאשם אינה מבטאת את החומרה היתירה במעשיו של הנאשם במקרה זה כלפי מ', ורלוונטית בעיקר לצורכי קביעת מתחם בענישה בעניין של ב' ור' אשר עוסקת בעיקרה, בעבירות של המעשים המגונים בבן משפחה (ראו למשל: תפ"ח (ת"א) 29414-04-11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (21.4.13), תפ"ח 1055/08 **מדינת ישראל נ' נ.ג.ר** (28.6.11)).

56. בהקשר זה, ייאמר, כי בקביעת מתחם הענישה ההולם בעניין של ב' ור' יש לתת את הדעת, להבדלים בעבירות כלפיהן, הן באופי המעשים המגונים ולדרגת חומרתם, וכן לשוני המהותי במשכך ותדירותם, בהתאם יש לבצע את ההבחנה המתאימה לעניינה של כל מתלוננת. מאידך, הפסיקה שהוצגה בעניין מעשים מגונים על ידי התביעה, משקפת מעשים ממושכים ודרגת חומרה גבוהה, ולפיכך מהווה אינדיקציה מסוימת למדיניות הענישה הנוהגת, אך ביחס לר'. (ראו, פ"ח (י-ם) 769/04 **מדינת ישראל נ' פלוני** (1.6.05),

תפ"ח (ת"א) 1029/03 **מדינת ישראל נ' פלוני** (9.7.03).

57. לאחר שקלול כל האמור לעיל: הערך החברתי הנפגע, הנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, נראה לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם כדלקמן:

באשר ל"אירוע" שעניינו מאות עבירות מין, לרבות מעשים מגונים, מעשי אינוס, ניסיונות למעשי אינוס, ניסיונות למעשי סדום ומעשה סדום שבוצעו במ' משך תקופה בת כ- 8 שנים: מתחם הענישה יעמוד על 17-21 שנות מאסר;

באשר ל"אירוע" שעניינו בניסיון למעשה מגונה, ושני מעשים מגונים שבוצעו בב': יעמוד מתחם הענישה על 2-4 שנות מאסר;

באשר ל"אירוע" שעניינו מאות מעשים מגונים (לרבות 3 ברף הגבוה), אשר בוצעו בר' משך תקופה בת 12 שנים: יעמוד מתחם הענישה על 7-10 שנות מאסר.

הדחה בחקירה:

58. עבירת ההדחה בחקירה המיוחסת לנאשם ונלווית לעבירות המין שבליבת כתב האישום, פוגעת בערך החברתי של חשיפת מעשי העבירה והעמדת העוברים על החוק לדין. קיים אינטרס חברתי רב מעלה, שקורבנות עבירה לא ירתעו מלהתלונן ויצפו את המעשים בדיוק כפי שאירעו.

59. על חומרתה של עבירת ההדחה בחקירה נאמר ברע"פ 7153/99 **אלגד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(5) 729 (2001):

"שידול של אחר שלא למסור הודעה בחקירה או למסור הודעת שקר או לחזור מהודעה שכבר נמסרה מהווה התנהגות אנטי חברתית המסכנת את תהליך עשיית המשפט וגילוי האמת עד כי המחוקק ראה לנכון ליצור עבירה מיוחדת בגין כך".

60. במקרה זה, הנזק שעלול היה להיגרם הוא משמעותי, המדובר במתלוננות אשר אזרו אומץ והתלוננו על אביהן לאחר שנים רבות וממושכות של קורבנות, אילו היה מצליח הנאשם בניסיון ההדחה עלול היה להיגרם עיוות דין ואי חשיפת העובדות לאשורן על כל המשתמע בכך. על כך יש להוסיף חומרה מיוחדת שבאה לידי ביטוי בכך שניסיון ההדחה נעשה בין כותלי תחנת המשטרה.

61. לאור האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת (ראו, ע"פ 7895/13 **ביטון נ' מדינת ישראל** (24.3.14)) יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם בעבירת ההדחה בחקירה, כך שיעמוד בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר אחת בפועל.

מתחם הענישה לנאשמת:

62. הנאשמת הורשעה, כאמור, בעשרות עבירות של סיוע לעבירות המין שביצע הנאשם. נקבע בהכרעת הדין, כי הנאשמת הייתה מודעת לטיב התנהגותה המסייעת, צפתה ברמה הקרובה לוודאות את האפשרות שהתנהגותה תסייע לביצוע העבירות וסיכלה בהתנהגותה התנגדות, או רצון להתנגד מצד הקורבנות. הנאשמת לפיכך סייעה במחדל וגם פעלה לסכל את הרצון או הסיכוי שהמתלוננות תגשנה תלונה, זאת במקרים רבים ובאופן מתמשך שנים רבות ולא כפי שנטען ע"י ההגנה כאילו הנאשמת הורשעה במעשה אחד.

63. סעיף 32 לחוק העונשין, קובע את הכלל לפיו העונש על עבירת הסיוע יהא מחצית מהעונש הקבוע בחיקוק בגין העבירה העיקרית. ואולם, אין להסיק מכלל זה כי גזירת עונשו של מסייע במקרה הפרטני תיעשה בדרך של עריכת תחשיב מתמטי הנגזר מעונשו של המבצע העיקרי ויש שהנסיבות הפרטיקולאריות מחייבות הטלת עונש ביחס שונה (ראו רע"פ 792/12 סבאג נ' מדינת ישראל (16.3.14)).

64. בעת קביעת מתחם הענישה לנאשמת יש להתחשב בערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אשר פורטו דלעיל גם בעניינה של הנאשמת, ובין היתר יש להתחשב בשאלה, אם מדובר בסיוע במעשה או במחדל; אם הסיוע קדם לביצוע העבירה העיקרית או שניתן במהלך ביצועה; מידת תרומתו של הסיוע לביצוע העבירה העיקרית; תרומת הסיוע לנזק שהיה צפוי להיגרם ושנגרם בפועל; יכולת הנאשם להבין את שהוא עושה, את הפסול במעשהו או את משמעותו, ועוד (ראו ע"פ 5214/13 סירחאן נ' מדינת ישראל (30.12.13), ע"פ 1438/14 בראזי נ' מדינת ישראל (26.3.14)).

65. בעניינינו, חלקה של הנאשמת בסיוע לביצוע העבירות לא היה שולי. המערערת, כאמור, ניצלה את כוחה ומעמדה אל מול המתלוננות, הפנתה להן עורף ותרמה במחדל באופן לא מבוטל לביצוע העבירות העיקריות אשר היו יכולות להימנע, ביחס למתלוננות כולן, עת ידעה אודותיהן כמעט למן תחילת התרחשותן אך בחרה שלא לפעול למניעתן, בהתאם לחובה החוקית והמוסרית המוטלת עליה. הוסף על כך את הנזק הנגרם למתלוננות בשל בכך שהנאשמת נתנה "רוח גבית" לנאשם, לפעול באין מפריע ואף להעז לבצע את העבירות בר' בפרהסיה. בהתנהגותה זו תרמה הנאשמת לגרימת נזקים כבדים למתלוננות.

66. מנגד, יש לתת משקל לעובדה כי מרבית הסיוע של הנאשמת בא לידי ביטוי בעיקר במחדליה השונים ליתן עזרה לבנותיה, בכך שלא התלוננה בעצמה ועת סיכלה את הרצון או הסיכוי שהמתלוננות עצמן תגשנה תלונה. זאת ועוד, יש לתת את הדעת לכן כי הנאשמת לא גילתה מעורבות אקטיבית בביצוע העבירות בעת התרחשותן, והסיוע שניתן, בא לידי ביטוי לאחר ביצוען ובכך לא מנעה את העבירות הבאות. נוסף על כך, אין להתעלם מכך שמדובר בהרשעה תקדימית בנסיבות אלו, יש ממש בטענת ההגנה, כי הנאשמת לא צפתה הרשעה בפלילים על הסיוע במחדל שנתנה לנאשם וגם ואין בנמצא מדיניות ענישה נהגת, המתווה קיום מנחים לקביעת מתחם ענישה בעבירה כגון דא בנסיבות אלו. שומה על כן לפעול בזהירות המתבקשת בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת.

67. יוער, כי סעיף 355 לחוק, שעניינו קביעת עונשי מינימום, רלוונטי רק לצורך קביעת מתחם הענישה בעניינה של ר' באשר נכנס לתוקפו לאחר שבוצעו העבירות במ' ובב', וטרם בוצעו בר'. סעיף 355 הנ"ל קובע, כי בעבירות מסוימות לא ייגזר עונש מזערי העומד על פחות מרבע מן העונש המרבי, אלא אם כן החליט בית המשפט "מטעמים מיוחדים שיירשמו" להקל בעונשו של הנאשם. בעניינו מדובר על עונש מזערי בן 22.5 חודשים בגין עבירת הסיוע למעשה המגונה. הואיל ומדובר בנסיבות קשות, ממילא לא נמצא לנכון לסטות ממנו. עוד לשם השוואה ומקל וחומר, ניתן להפנות לפסק דין שניתן בע"פ (ת"א) 71904/07 פלונית נ. פרקליטות מחוז ת"א - פלילי (15/7/08), אשר העמיד, את ענישה של אדם, שהורשעה בבי"מ ש"ש שלום לאחר שהודתה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של הפרת חובת דיווח על פי סעיף 368ד(ג) לחוק העונשין, על שנת מאסר אחת לריצוי בפועל, לאחר שלא דיווחה לפקידת סעד או למשטרה כנדרש בחוק, כי תפסה פעם אחת את בנה הבגיר כשהוא שוכב מעל בתה הקטינה בת 7 ושני מקרים נוספים בהם תיארה הקטינה והדגימה בפני האם מעשים מיניים שנעשו בה על ידי הבן וחברו.

68. לאחר שקלול כלל השיקולים הרלוונטיים בעניינה של הנאשמת נמצא כי מתחמי הענישה ההולמים את העבירות בהן הורשעה הינם כדלקמן:

באשר ל"אירוע" שעניינו סיוע לעבירות המין שביצע הנאשם במ': 3-5 שנות מאסר
באשר ל"אירוע" שעניינו סיוע לעבירות המין שביצע הנאשם בב': 4-8 חודשי מאסר
באשר לאירוע שעניינו סיוע לעבירות המין שביצע הנאשם בר': 22.5 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

69. בשלב זה, יש לפנות לשיקולים הנדרשים לשם גזירת העונש על הנאשמים בגדרי מתחמי הענישה שנקבעו.
70. אין ספק כי עונשי מאסר יפגעו בנאשמים כפי שהם פוגעים בכל אדם הנידון למאסר וייתכן כי אף יגרמו להם נזק במסגרת חברתית בה הם חיים. אולם, לא ניתן להתחשב בנזק זה, שהנאשמים הביאו על עצמם, עת בחר הנאשם באופן מתוכנן לספק את יצריו ותאוותיו החולניות באמצעות ביצוע עבירות מין בבנותיו, ועת בחרה הנאשמת לסייע לו בכך, באמצעות התנהגותה ומחדליה.
71. בהקשר זה, גם אינני רואה מקום לתת משקל רב לפגיעה הנטענת בבניהם של הנאשמים. אין מדובר בילדים קטינים המתגוררים עם הוריהם ותלויים בהם לפרנסתם. מצבו של הבן הנכה, הזוכה משום מה לטענת הנאשמת לביקוריה בלבד, אכן מצער ביותר, אך גם בכך אין כדי להוות שיקול מכריע לאור חומרת המעשים.
72. ברי, מחד גיסא כי כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשמים לא יזקק לחובתם, ואולם מאידך גיסא, לא ניתן לזקוף לזכותם נטילת אחריות על מעשיהם או חסכון בעדותיהם של המתלוננות, אשר נאלצו להעיד תחת מתקפה מילולית בלתי פוסקת של הנאשם.
73. לנאשם עבר נקי, אך יש להתחשב בכך במידה מועטה בלבד, שכן הנאשם ביצע מסכת ארוכה של עבירות מין רבות ומגוונות לאורך שני עשורים. אין מדובר "במעידה חד פעמית" ועל כן אף בהעדר עבר פלילי אין להגדיר את הנאשם כאדם נורמטיבי. ראוי לציין, כי במקרים רבים, עבירות מין במשפחה מבוצעות על ידי אנשים אשר מנהלים ככלל חיים נורמטיביים ואינם בעלי דפוס עברייני בתחומים אחרים (ראו ע"פ 6577/10 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.13)).
74. גם טענת חלופי הזמן איננה יכולה לעמוד לזכות הנאשמים, שכן המעשים בהם הורשעו הנאשמים נמשכו על פני תקופה משמעותית וארוכה במיוחד והופסקו אך שנה וחצי עובר להגשת כתב האישום.
75. נמצא, כי יש לתת משקל מסוים לגילו ומצבו הרפואי של הנאשם, ואולם אין בכך כדי להצדיק הקלה משמעותית בעונשו משום שחומרת המעשים גוברת על נסיבות אישיות אלו (ראו, 7697/96 פלוני נ' מדינת ישראל (19.8.99)).
76. בעניינה של הנאשמת, יש לתת את הדעת לטענתה אודות נסיבות חיים קשות, לרבות טענתה בדבר התעללות מינית שחוותה בילדותה, שהשפיעו על דרך "החינוך" האלים שנקטה כלפי ילדיה ועל התייחסותה לעבירות המין שביצע הנאשם במתלוננות. יש לומר בהקשר זה כי לא הובאה ראיה אובייקטיבית לתמוך בטענות אלו של הנאשמת.

סוף דבר

77. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות כמפורט לעיל, אציע לחבריי לחפוף את עונשי המאסר בגין כל

האירועים ולהציבו בתוך מתחם הענישה של האירוע החמור ביותר ובהתאם להשית על הנאשמים את העונשים המפורטים להלן:

לנאשם:

20 שנות מאסר לריצוי בפועל החל ממועד מעצרו בתאריך 26.8.12.

2 שנות מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא.

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירה של שיבוש עשיית משפט תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא.

פיצוי למ' בסך של 258,000 ₪.

פיצוי לר' בסך של 180,000 ₪

פיצוי לב' בסך של 50,000 ₪.

לנאשמת:

3 שנות מאסר לריצוי בפועל.

8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא תבצע עבירה מן העבירות בהן הורשעה תוך 3 שנים מיום שחרורה מהכלא.

פיצוי למ' בסך של 64,000 ₪.

פיצוי לר' בסך של 45,000 ₪.

פיצוי לב' בסך של 12,500 ₪.

צילה צפת, שופטת

כב' השופטת שרה דותן - אב"ד:

אני מסכימה.

**שרה דותן, שופטת
אב"ד**

כב' השופט אבי זמיר:

אני מסכים.

אבי זמיר, שופט

סוף דבר:

אנו חופפים את עונשי המאסר בגין כל האירועים ומציבים אותם בתוך מתחם הענישה של האירוע החמור ביותר ובהתאם משיתים על הנאשמים את העונשים המפורטים להלן:

לנאשם:

20 שנות מאסר לריצוי בפועל החל ממועד מעצרו בתאריך 26.8.12.

2 שנות מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא.

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירה של שיבוש עשיית משפט תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא.

פיצוי למ' בסך של 258,000 ₪.

פיצוי לר' בסך של 180,000 ₪

פיצוי לב' בסך של 50,000 ₪.

לנאשמת:

3 שנות מאסר לריצוי בפועל.

8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא תבצע עבירה מן העבירות בהן הורשעה תוך 3 שנים מיום שחרורה מהכלא.

פיצוי למ' בסך של 64,000 ₪.

פיצוי לר' בסך של 45,000 ₪.

פיצוי לב' בסך של 12,500 ₪.

הודעה לנאשמים זכותם להגיש ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום 25.2.15 במעמד הצדדים.

אבי זמיר, שופט

צילה צפת, שופטת

**שרה דותן, שופטת
אב"ד**

עמוד 14

